

#1 New York Times Bestseller, az *Illusions* – Illúziók folytatása

„A TÖKÉLETES BEFEJEZÉS.”

– Claudia Gray, az *Evernight* sorozat New York Times bestseller listás szerzője

Destined

elrendelve

fine
selection

APRILYNNE PIKE

A P R I L Y N N E P I K E

Destined
elrendelve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Neil Gleichmannak,
aki megtanított arra, hogy a célegyenesben
fontos minden erőnket bedobni.
Remélem, hogy sikerült.
Köszönöm, Gleichman edző*

EGY

TAMANI A JÉGHIDEG ABLAKÜVEGNEK TÁMASZTOTTA a homlokát, így küzdött a rátörő kimerültség újabb hullámával. Alvásról szó sem lehetett, hiszen csak egy vékony, asztali sóból szórt vonal választotta el a felhergelt Téltündértől.

Ma este kétszeresen is *Fear-gleidhidh* volt.

Ezt a régi címet általában büszkén viselte. Azt jelentette, hogy ő Laurel testőre, védelmezője. De volt a szónak egy mélyebb jelentése is, ami jóval többet takart, mint a hagyományos *Am Fear-faire* cím. A *Fear-gleidhidh* egyfajta „felügyelő” is volt, így Tamainak nem csak Laurel testi épségéről kellett gondoskodnia, hanem arról is, hogy a lány teljesíthesse azt a küldetést, amellyel Avalon még gyermekkorában megbízta.

Most ráadásul játszhatta a börtönfelügyelőt is.

Rápillantott foglyára. Yuki széke a karcos linóleumon állt, egy vastag, hófehér sókristályokból kirajzolt kör közepén. A lány arcát a térdére fektetve aludt, összebilincselte kezei a háta mögött nyugodtak. Nem lehetett valami kényelmes testhelyzet. A Téltündér legyőzöttnek tűnt.

Ártalmatlannak.

– Mindent feladtam volna érted. – A hang halk volt, de tisztán csengett.

Tamani szinte érezte a Sharban tomboló feszültséget, amikor Yuki megtörte a súlyos csendet.

Tehát nem is aludt. És sohasem ártalmatlan – emlékeztette magát Tamani. A lány háta közepén kibomlott apró, fehér virág – a Téltündérek jele – volt erre a bizonyíték. Már több mint egy óra eltelt azóta, hogy David a székhez bilincselte Yukit – egy hosszú óra, mióta Chelsea minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy a lány igazából Téltündér –, és Tamanit a látvány még mindig olyan jeges rémülettel töltötte el, mint korábban semmi más.

– Készen álltam. Ezért állítottalak meg, mielőtt behoztál volna ide.
– Yuki felpillantott, és kiegyenesített lábbal nyújtózkodni kezdett, már amennyire a körülményei megengedték. – De hiszen tudtad, igaz?

Tamani a nyelvébe harapott. *Persze* hogy tudta. Egy percre meg is kísértette a gondolat, hogy végighallgassa a lány vallomását. De annak nem lett volna jó vége. Yuki végül úgyis rájött volna, hogy Tamani csak színleli az érzelmeit, és akkor a fiúnak egy becsapott Téltündér dühével kellett volna szembenéznie. Szerencsésebbnek tűnt rövidere fogni az előadást.

Tamani remélte, hogy nem csak önmagát áztatja ezzel. Yuki veszélyt jelentett: egyáltalán nem kellett volna azért ostromoznia magát, amiért hazudott neki, főleg, hogy kiderült: a lánynak is bőven volt titkolnivalója. A Téltündérek olyan hatalommal rendelkeznek a többi növény felett, hogy már távolról megérik, ha egy másik növény a közelükben van, tehát Yuki már abban a pillanatban tudta, hogy Tamani tündér, amikor először találkoztak. Laurelről is tudta. Csak szórakozott mindannyiukkal.

Akkor meg miért foglalkoztatja ennyire, hogy ő, Tamani a helyes utat választotta-e?

– Mi ketten annyira jók lettünk volna együtt, Tam – folytatta Yuki, és a hangja olyan selymes volt, mint gyűrött ezüstruhájának anyaga, de gúnyos színezetétől Tamani megborzongott. – Laurel nem fog szakítani velem miattad. Lehet, hogy kívülről tündér, de belülről

ember lett. Akár Davidet választja, akár mást, ő *ide* tartozik, és ezt te is nagyon jól tudod.

Tamani került a kapitánya pillantását, visszafordult az ablak felé, és kibámult a sötétségbe, azt színlelve, hogy valami konkrét dolgot szemlél. Bármit. Egy őrszem élete tele van kegyetlenséggel, Tamani és Shar már többször is végignézték, hogy a másik mi mindenre képes szülőföldje védelmében. De mindig egy nyilvánvaló veszélytől, egy könnyörtelen támadótól, egy *biztos* ellenféltől kellett megóvniuk Avalon biztonságát. Az igazi ellenségek a *trollok* voltak, mióta világ a világ. A Tél-tündérek Avalon uralkodói voltak, és bár Yuki becsapta, de nem *bántotta* őket. A megláncolása rosszabb érzést keltett Tamaniban, mint száz troll kivégzése.

– Te és én, Tam, mi egyformák vagyunk – folytatta Yuki. – Kihasználnak azok, akiket nem érdekel, hogy mi mit szeretnénk, hogy mi az, ami boldoggá tesz bennünket. Nem tartozunk közéjük, mi egymáshoz tartozunk.

Tamani vonakodva megint rápillantott a lányra. Meglepte, hogy Yuki nem rá néz, miközben beszél. Elnézett mellette, ki az ablakon, mintha még mindig úgy képzelte volna, hogy valahol a távolban felragyog egy szebb jövő. Tamani ennél okosabb volt.

– Előttünk egyetlen ajtó sem maradhat zárva, Tam. Ha mellém állnál, békével mehetnénk még Avalonba is. Ott örökre együtt maradhatnánk, és a palotában élhetnénk.

– Honnan tudsz a palotáról? – bukott ki a kérdés ösztönösen Tamaniból, de még a végére sem ért a mondatnak, amikor megsejtette, hogy ráharapott a csalira. Shar alig hallhatóan felsóhajtott, és Tamani nem tudta, vajon Yuki vagy az ő ostobaságának szól-e a sóhaj.

– De itt is maradhatnánk – folytatta a lány nyugodtan, mintha Tamani meg sem szólalt volna. – Mehetünk, ahová csak akarunk, és mindent megtehetünk, amit csak szeretnénk. Neked az állatok fölött

van hatalmad, nekem a növények fölött, az egész világ a miénk. Te is tudod, hogy a Tavasz- és Téltündér párosítás nagyon jól működik. A tudásunk tökéletesen kiegészíti a másikét.

Tamani azon tűnődött, hogy a lány vajon felfogja-e, mennyire igaz van – és hogy ez őt mennyire hidegen hagyja.

– Örökké szerettek volna – suttogta Yuki, és lehajtotta a fejét. Sötét, bársonyosan dús haja előrebukott, és elfátyolozta az arcát. A lány csendesen szipogott. Sírt vagy egy nevetést próbált leplezni?

Tamani összerezett, amikor kopogtattak az ajtón. De még mielőtt megmozdulhatott volna, Shar a kukucskalóhoz lépett.

Tamani megmarkolta a kését, minden izma megfeszült – mindenre felkészült. Klea lenne az? Minden – a kör, Yuki bilincsből – egy alaposan kidolgozott csapda része volt, hogy foglyul ejtsék a cselszövő Ősztündért, aki *lehet* hogy meg akarja ölni őket.

De az is lehet, hogy nem.

Bárcsak biztosra mehetnének!

De amíg ez nem lehetséges, fenyegetésként – halálos fenyegetésként – kell kezelni őket.

Shar azonban alig észrevehetően grimaszolt, és kinyitotta az ajtót. Laurel lépett be a szobába, a nyomában Chelsea-vel.

– Laurel. – Csak ennyi telt Tamanitól, miközben ujjai ellazultak a kés markolatán. Bár tündéremlékezet óta szerette Laurelt, és az elmúlt hetekben valami... valami *több* is volt közöttük, még mindig nagyot dobbant a szíve örömeiben, valahányszor meglátta a lányt.

Laurel átöltözött, levette a sötétkék báli ruhát – azt, amiben egy évvel korábban a Samhain fesztiválon Tamani a karjában tartotta, és szenvedélyesen megcsókolta. De régen is volt!

Laurel most nem nézett rá, Yukira tapadt a pillantása.

– Nem szabadna itt lenned – suttogta Tamani.

Laurel válaszként felhúzta az egyik szemöldökét. – A saját szemmemmel akartam meggyőződni róla.

Tamani összeszorította a fogát. Igazság szerint nagyon is *akarta*, hogy a lány ott legyen, de saját önző vágyai folyamatosan birkóztak benne a Laurel biztonsága felett érzett aggodalommal. Lesz *valaha* olyan, hogy mindkét oldalt kielégítheti?

– Azt hittem, David után mész – fordult Tamani Chelsea-hez, aki még mindig a sötétvörös báli ruhát viselte. A magas sarkú cipőjéből már valahol kilépett, így a ruha alja vérvörös tóként hullámozott a bokája körül.

– Nem találom – mondta Chelsea, és észrevétlenül megremegett az ajka. Laurelre nézett, aki azonban továbbra is az elcsendesedett foglyot bámulta.

– Yuki? – kérdezte tőle habozva. – Jól vagy?

Yuki felnézett, és határozottan, dühösen Laurelre meredt. – Szerinted jól vagyok? Elraboltak! Egy vasszékhez bilincseltek! *Te* hogy éreznéd magad?

A Téltündér méreggel átítatott válasza mellbe vágta Laurelt, aki hátrálni kezdett. – Azért jöttem, hogy megnézzem, mi van veled. – Laurel Tamanira pillantott, de a fiú nem tudta kiolvasni a tekintetéből, mit vár tőle. Bátorítást? Engedélyt? Kényszeredetten elfintorodott, és tehetetlenül megvonta a vállát.

Laurel visszafordult Yukihoz, de a Téltündér kifürkészhetetlen arc kifejezéssel kapta fel a fejét. – Mit akar tőlem Klea? – kérdezte Laurel.

Tamani nem gondolta volna, hogy Yuki válaszolni fog, de a lány Laurel szemébe nézett, és egyszerűen ennyit mondott: – Semmit.

– Akkor te miért vagy itt?

Yuki ferdén, huncutul elmosolyodott. – Én nem azt mondtam, hogy *soha* nem akart semmit. De már nincsen szüksége rád.

Laurel gyorsan Tamanira, majd Sharra pillantott, aztán újra Yukira függesztette a tekintetét.

– Ide figyelj, Laurel! – mondta Yuki csendesen, nyugodtan. – Semmi szükség erre a kitalálósdira. Ha elengedsz, mindent elmondok.

– Hallgass! – mondta Tamani.

– Gyere ide, és hallgattass el! – vágott vissza Yuki, és Tamanira meredt, aztán visszafordult Laurelhez. – Sohasem ártottam neked, pedig *tudod*, hogy megtehettem volna. Milliószor megölhettek volna, de nem tettem meg. Ez már nem is számít?

Tamani kinyitotta a száját, de Laurel, kezét a fiú mellkasára fektetve, elhallgattatta. – Igazad van. De te Téli-tündér vagy. Eltitkoltad, pedig tudtál rólunk. Miért?

– Szerinted mégis miért? Abban a pillanatban, hogy a katonásdit játszó barátaid megtudták, mi vagyok, megfosztottak az erőmtől, és egy székhez láncoltak!

Tamaninak nem tetszett, hogy Yukinak igaza van – és hogy ezzel Laurel sem szállhat vitába.

– Jó, talán akkor kezdjük előlről! – mondta Laurel. – Ha megoldjuk a rejtélyt, mielőtt Klea megérkezik, annál jobb. Mi lenne, ha elárulnád...

– Tamaninál van a kulcs – mondta Yuki, és gonoszul csillogó szemmel a fiúra pillantott. – Engedjete ki innen, és *mindent* elmondok, amit tudni akartok!

– Nem áll az alku – mondta Tamani, és igyekezett unottnak tűnni.

Laurel – félbeszakítva őket – megint Yukihoz intézte a szavait, elhallgattatva őket. – Az lenne a legbiztonságosabb, ha...

– Nem! – kiáltotta Yuki. – Nem hiszem el, hogy te is benne vagy! Azok után, amit veled tettek! Meg a szüleiddel!

Tamani összeráncolta a homlokát. Mi köze ennek az egésznek Laurel szüleihez?

De Laurel már a fejét csóválta. – Yuki, nekem sem tetszik, hogy elfeledteték velem a korábbi életemet. A múltat azonban nem tudom megváltoztatni...

– Elfeledtetni? Én nem a memóriaelixírről beszélek. A *méregről!*

– Jaj, nehogy már...! – bukott ki Tamaniból.

Laurel lepisszegte. – Yuki, te tudod, hogy ki mérgezte meg az apámat?

Tamani szinte biztos volt a válaszbán, és tudta, hogy Laurel is: Klea lehetett az. De ha Laurel meg tudná gyógyzni Yukit, hogy erősítse meg a gyanújukat...

– Az apádat? – Yuki összezavarodott. – Már miért mérgeznék meg az apádat? Én az *anyádról* beszélek.

Laurel megint Tamanira pillantott, de a fiú csak megvonta a vállát és a fejét ingatta. Mit akar ezzel Yuki?

– Még csak nem is tudsz róla, igaz? Micsoda *véletlen* egybeesés: a házaspár, aki a kapu körüli földet birtokolja, gyermektelen! Alig várják, hogy egy szőke kisbaba bepottyanjon az életükbe! Milyen... kézenfekvő. Nem gondolod?

– Elég legyen! – ripakodott rá Yukira Tamani. Tudhatta volna: a játék folytatódik. Yuki csak el akarja bizonytalanítani őket, hogy önmagukban is kételkedjenek – meg persze egymásban.

– Ők tették – mondta Yuki. – Tizenöt évvel azelőtt, hogy te megjelentél a küszöbön, a tündérek gondoskodtak arról, hogy anyád anyyira ki legyen éhezve egy kisgyermekre, hogy gondolkodás nélkül befogadjon. Ártottak neki, Laurel. Bebiztosították, hogy soha ne legyen saját gyereke. Tönkretették az életét, te pedig őket véded!

– Ne is hallgass rá, Laurel! Ez nem igaz! – mondta Tamani. – Csak félre akar vezetni!

– Tényleg? Kérdezzük meg *őt!*

KETTŐ

LAUREL KÖVETTE YUKI TEKINTETÉT: Sharra meredt, aki mozdulatlanul állt, mint egy szobor, teljesen kifejezéstelen arccal.

Ez nem lehet igaz. *Nem lehet!* Shar nem lehetett, hiszen ő aki azóta vigyáz rá észrevétlenül, mióta először elhagyta Avalont.

Akkor meg miért nem tiltakozik?

– Gyerünk, mondd csak el neki! – kiáltotta Yuki, és megfeszítette magát a széken, nekifeszült a köteleknek. – Mondd el *neki*, mit tettél az *anyjával!*

Shar hallgatott.

– Shar... – könyörgött neki Laurel csendesen. Azt akarta hallani, hogy nem igaz. *Muszáj* volt ezt hallania. – Kérlek!

– Szükségszerű volt – felelte végül Shar. – Nem mi választottuk őket. Csak éppen ők költöztek oda. A tervnek működnie kellett, Laurel. Nem volt más választásunk.

– Mindig van másik választás – suttogta Laurel hirtelen kiszáradó szájjal, és megremegett az álla a dühtől. Shar megmérgezte az anyját. Shar, aki már hosszabb ideje vigyázott rá, mint Tamani, *megmérgezte az anyját.*

– Van egy otthonom és egy családom, meg kell védenem őket. Bármit megteszek, hogy Avalont biztonságban tudjam.

Laurelben felágaskodott a harag. – Akkor sem kellett volna...

– De kellett, igen – felelte Shar. – Meg kell tennem olyan dolgokat is, amiket nem akarok megtenni, Laurel. Gondolod, hogy tönkre akartam tenni az emberszüleidet? Hogy azt akartam, elfelejts mindent? Azt teszem, amit parancsolnak nekem. Ezért védelmeztelek minden áldott nap, amíg Tamani meg nem érkezett. Ezért tudok mindent, amit tudni érdemes rólad. Tudok arról a családi örökség porcelántájról, amit eltörtél, és hazudtál róla. A kutyáról, akit az ablakod alá temettél, mert nem viselted volna el, ha messze kerül tőled. Arról a napról, amit Tamanival októberben az erdei házban töltöttél...

– Shar... – szólt közbe Tamani fenyegetően.

– Igyekeztem nem az utadban állni – folytatta Shar csendesen, és a hangjában megbánás bujkált. De a bocsánatkérés egyértelműen Tamaninak szólt, nem Laurelnek. A lány csak azért nem rontott át a szobán, hogy pofon vágja Shart, mert a harag lebénította.

Yuki mosolya elhalványult. – És te ezekkel az erőkkal szövetkezel, Laurel? Lehet, hogy nem mondtam mindig igazat, de azt gondoltam, hogy te jobb vagy ezeknél a szörnyetegeknél. – Ránézett a széke köré szórt sógyűrűre. – Csak egyet kellene söpörnöd a lábaddal, és véget vetnének mindennek. Elvinnélek magammal, és megmutatnám neked, Avalon mennyire rossz úton jár. Mi ketten mindent rendbe tehetnénk.

Laurel a sóra meredt. A legszívesebben megtette volna, csak hogy Sharnak keresztbe tegyen. – Honnan tudsz Avalonról?

– Számít? – kérdezte Yuki kifürkészhetetlen arckifejezéssel.

– Talán.

– Engedj szabadon! Mindent elmondok neked, amit titokban tartanak előtted.

– Ne csináld, Laurel! – mondta halkán Tamani. – Nekem sem tetszik ez az ügy, de attól még nem lesz jobb, ha elengedjük.

– Szerinted nem tudom? – csattant fel Laurel, de továbbra is a sóvonalat fürkészte a lába előtt.

Tamani csendesen hátralepett.

Laurel szeretne volna szétrugdosni a kört – tényleg szeretne volna. Megmagyarázhatatlan késztetést érzett, de tudta, hogy soha nem fogja megtenni. A torkában égő vágytól azonban forró könnyek szöktek a szemébe.

– Laurel... – Egy puha kéz érintette meg a karját, és húzta vissza a valóságba. Chelsea sápadtan nézett rá. – Gyere velem! Megbeszéljük, autózunk egyet, bármi, csak nyugodj meg!

Laurel a barátnőjére pillantott. Arra az egyetlen személyre összpontosított, aki még sohasem bántotta meg, aki még sohasem akart neki rosszat. Bólintott, de a többiek pillantását kerülte. – Menjünk! – mondta. – Már nem akarok itt lenni.

Amikor kiértek, Chelsea becsukta az ajtót, és megállt. – A francba! – szitkozódott csendesen. – Valahova lettem a kulcsomat. Ennek az ostoba ruhának nincsen zsebe – motyogta, és felemelte a szoknya alját, nehogy megbotoljon benne. – Mindjárt visszajövök!

Megfordult, és az ajtó kinyílt, mielőtt megérinthette volna a kilincset.

– Kulcs – magyarázta Chelsea, miközben Tamanit megkerülve visszament.

Tamani behúzta maga mögött az ajtót. Kettesben maradtak, csak ketten álltak a verandán. Laurel mereven a lépcsőt bámulta, és hirtelen semmi kedve sem volt a fiú szemébe nézni.

– Nem tudtam – suttogta Tamani hosszas hallgatás után. – Esküszöm.

– Tudom – suttogta Laurel. Hátával nekitámaszkodott a falnak, lecsúszott a földre, és átkarolta a térdét. Ő maga is észrevette, milyen

színtelen a hangja. – Az anyukám egyke volt. Az apja még kicsi gyerek korában elhagyta. Egyedül maradt az édesanyjával. Aztán a nagymama is meghalt. Anya mindig nagy családról álmodott. Öt gyereket szeretett volna, mondta egyszer. Öt gyereket. De egy sem lett neki.

Laurel nem tudta, miért osztja meg mindezt a fiúval, de máris megkönnyebbült attól, hogy kibeszélhette magát, tehát folytatta.

– Rengeteg orvosnál jártak, és senki sem jött rá, mi a gond. Egyik sem. Pontosán ezért veszítette el teljesen a bizalmát az orvostudományban. Ráadásul emiatt anyagilag is a padlóra kerültek hosszú időre. De ez nem számít, hiszen anya akkor is megtartott volna, ha van saját gyereke – mondta Laurel határozottan. – Tudom, hogy megtartott volna. Sharnak nem kellett volna ezt tennie vele.

Tamaniban volt annyi méltóság, hogy csendesen megcsóválja a fejét.

– Most már van egy titkom. Pedig én mindent elmondok nekik. Mindent. Nem volt könnyű, de ez a nyíltság és őszinteség volt életem legcsodálatosabb élménye tavaly. Most meg itt van ez, ez az *izé*, amit soha nem mondhatok el nekik, mert akkor már nem tudnának ugyanúgy tekinteni rám meg a többi tündérre, mint korábban. – Megint felizzott benne a harag. – Gyűlölöm! – suttopta.

– Annyira sajnálom – mondta Tamani. – Tudom, hogy mennyit jelentenek neked, és... és sajnálom, hogy bántották őket.

– Köszönöm! – felelte Laurel.

Tamani a kezére pillantott, és egy olyan kifejezés suhant át az arcán, amit Laurel képtelen volt értelmezni. – Nem örülök neki, hogy nem tudtam róla – mondta végül. – Annyi minden van, amit nem tudok. Szerintem Yuki semmit sem fog elárulni nekünk. Amit mond, annak az egyik fele ellentmond a másik felének. Azt hittem, hogyha csapdába csaljuk, akkor majd megkapjuk a választ a kérdéseinkre,

de... ha nem történik hamarosan valami... én nem tudom, mit fog Shar tenni.

– Shar... – Mit is mondott? *Mindent megteszek, hogy Avalont biztonságban tudjam.* – Nem fogja bántani, ugye? Csak azért, hogy többet kiszedjen belőle?

– Nem teheti. Még ha hajlana is arrafelé... nem léphet be a körbe.

– De vannak dolgok, amiket megtehet anélkül is, hogy belépne a körbe – mondta Laurel. – Például...

– Nem fogom engedni – tiltakozott erélyesen Tamani. – Megígérem. Vigyázni fogok rá. Hazugság ide vagy oda, a barátom volt. Lehet, hogy most is az, nem tudom. Ráadásul Shar nem kockáztatná meg a büntetést, amit egy... Téltündér megkínzásáért kapna.

Laurel ebben nem volt olyan biztos.

– Shar nem szörnyeteg – folytatta Tamani. – Megteszi, amit kell, de nem azért, mert tetszik neki a dolog. Megértem, hogy most nem bízol benne, de *bennem* bízz meg, kérlek!

Laurel duzzogva bólintott. Mintha lenne más választása.

– Köszönöm! – mondta a fiú.

– Tényleg visszatartja, Tam? Úgy értem, a kör?

Tamani hallgatott egy pillanatig. – Szerintem igen.

– Hiszen csak só – mondta csendesen Laurel. – Ott voltál velem a Téli Palotában, érezted az erőt az emeleti termekben. Hogy egy ilyen-fajta varázslatot tényleg visszaszoríthat valami, aminek az ebédlőasztalon a helye... hát, olyan hihetetlennek tűnik.

– Magától lépett bele. Shar azt mondja, onnan származik az ereje.

– Tamani szempillája megemelkedett, és a világoszöld szempár egyenesen Laurel szemébe nézett. – Soha ne becsüld alá annak a helyzetnek az erejét, amelybe saját elhatározásodból kerülsz!

Laurel tudta, hogy Tamani nem csak a sókorról beszél.

Pillanatnyi tétovázást követően a fiú is leült a földre, és karjával vigasztalóan átölelte Laurel vállát.

– Bocsánatot kérek mindenért! – suttogta, és minden szava bűntudatról árulkodott. Laurel elfordította a fejét, és Tamani felé hajolt, egészen el akart veszni benne, el akart felejteni mindent, ha csak egy pillanatra is. Tamani reszketve kifújta a levegőt, és közelebb húzódott. Laurel felemelte a kezét, a fiú arcára simította, úgy vonta magához. Alig ért egymáshoz az ajkuk, kitárult az ajtó, és Chelsea viharzott ki rajta a kulcscsomóját csörgetve.

– Végig Sharnál volt! – panaszkodott hangosan. – Ott állt, és csak leste, hogy mindenhol keresgélem, aztán... – Meglátta Tamani karját Laurel vállán. – Ja... – mondta, mert végre felfogta, mit akart Shar elérni. Majd csendesen hozzátette: – Bocs!

Laurel lehúzta az ablakot, és arcát a simogató szél felé fordította, miközben Chelsea végighajtott az üres, sötét utcákon. Chelsea fél órán keresztül egy szót sem szólt, sem a lakásban történekről, sem pedig rosszul időzített megjelenéséről. Laurel értékelte barátnöje erőfeszítését: sejtette, milyen nehezére esik csendben maradni. Már majdnem belehalt, hogy kielemezhesse a Yuki-ügyet, Laurel viszont csak arra vágyott, hogy az emlékek úgy vesszenek el a gondolatai között, mint ha soha nem történtek volna meg.

– Hé, az nem...

Chelsea már le is húzódott az autóval, mire Laurel észrevette, hogy az utcai lámpák fényében az út szélén menetelő, magas fiú nem más, mint David. Szeme bizalmatlanul csillogott, amikor a fényszóró belevilágított, de azonnal felismerte a lányokat – és láthatóan meg is könnyebbült –, amikor Chelsea lelassított mellette az anyja autójával.

– Hát te meg hol voltál? – vonta kérdőre a fiút Chelsea, amikor David lehajolt, és bedugta a fejét az anyósülés melletti ablakon. – Már mindenütt kerestelek.

David lesütötte a szemét. – Igyekeztem meglapulni – vallotta be. – Nem akartam, hogy rám találjatok.

Chelsea hátrapillantott a válla felett, abba az irányba, amerre a fiú gyalogolt. A lakás felé. – Hova akartál menni?

– Vissza! – morogta David. – Rendbe hozni mindent.

– Yuki jól van – mondta Chelsea, elkomolyodó tekintettel.

– De miattam van ott.

– Már tudja, mit jelent a kör – erősködött Chelsea. – Megváltozott a helyzet. Nem szenved többet. Csak ül. Vagyis ül és beszél – tette hozzá.

David a fejét csóválta. – El akartam menekülni attól, amit tettem. Elegendem van. Visszamegyek, és gondoskodom róla, hogy minden humánusan történjen. Illetve ami a humánus növényi megfelelője.

– Tamani megígérte, hogy gondoskodik Yuki biztonságáról – mondta Laurel.

– Viszont korántsem biztos, hogy ő és Shar, meg én... mi ugyanazt értjük biztonság alatt. – Egyik lányról a másikra nézett. – *Miattunk* van ott. Mindannyian tettünk érte. Még mindig hiszek abban, hogy ez volt a helyes lépés, de ha mégsem... nem akarom karba tett kézzel nézni, hogy elfajulnak a dolgok.

– Mit kellene tennünk? – kérdezte Laurel, és magának sem akarta bevallani, hogy a visszatéréshez sem fűlik a foga igazán.

– Mi lenne, ha beosztanánk egymást? Egyvalaki közülünk, egyvalaki közülük – javasolta David.

Chelsea a szemét forgatta.

– Valakinek egész éjjel ott kell maradnia – mondta Laurel. – A szü-
leim valószínűleg meg is engednék, de...

– De te nem tudsz egész éjjel fent maradni – öntötte szavakba
Laurel aggodalmát David.

– Küldök egy SMS-t az anyámnak – mondta Chelsea. – Úgyis azt
mondtam neki, hogy valószínűleg nálatok éjszakázom, egy hosszúra
nyúlt buli után ez nem is olyan képtelenség. Soha nem ellenőriz.

Laurel és Chelsea David felé fordultak. – Majd kitalálok valamit –
motyogta a fiú. – Ryannel mi van?

– Mi legyen vele? – kérdezte Chelsea, és hirtelen valami hihetetlenül
érdekes dolgot fedezett fel a kormánykeréken.

– Biztosan csodálkozni fog, miért tűnsz el állandóan furcsa idő-
pontokban. Nem hivatkozhatok mindig Laurelre.

– Szerintem észre sem fogja venni – mondta Chelsea.

– Ebben nem lehetsz egészen biztos – vágott vissza David. – Ne
becsüld alá! *Mindig* alábecsüled!

– Nem is!

– Hát, *valamit* biztosan észre fog venni, ha hirtelen soha nem fogsz
ráérni. A szünetben is biztosan veled akar majd lenni. Főleg, hogy az
év végi vizsgák miatt a múlt héten mindennap ejtetted – mondta Da-
vid.

– Akkor sem hiszem, hogy észreveszi – erősködött Chelsea bánato-
san, majd hátradőlt az ülésen, és egyenesen David szemébe nézett.

A fiú a fejét csóválta. – Nem értelek. Annyira aggódtál érte, amikor
Yuki vagy Klea, vagy kicsoda beadta neki a memóriaelixírt, most meg
mintha nem is törődnél vele. – Belerúgott a porba. – Miért nem szakí-
tasz vele?

– Szakítottam – jegyezte meg Chelsea halkán.

David hol Laurelre, hol Chelsea-re nézett. – Mi van???

– Különben hogyan magyaráztam volna meg neki, miért lépek le tánc közben... veled... – tette hozzá a lány szinte az orra alatt motyogva.

– Én csak vicceltem!

– Én viszont nem. Amúgy is szakítottam volna vele.

David Laurelre meredt. – Te tudtál erről?

Laurel gyorsan Chelsea-re sandított, mielőtt bólintott.

– De miért? – kérdezte David. – Mi nem működött?

Chelsea kinyitotta a száját, de képtelen volt megszólalni.

– Itt volt az ideje – mondta Laurel, egérutat kínálva barátnőjének. Jobb, ha erről most *senki* sem beszél. Különösen most nem.

David vállat vont, és úgy tett, mintha hidegen hagyta volna a dolog. – Mindegy. Vissza kell mennünk. Hosszú lesz az éjszaka.

HÁROM

– SZÓVAL CSAK ITT KELL ÜLDÖGÉLNÜNK? – kérdezte Chelsea Tamanitól kissé rekedten, mert igyekezett egy ásítást is visszafojtani.

A lakás sötét és csendes volt. Shar kihasználta az alkalmat, és fejét a falnak támasztva végre aludt egy keveset. Ezért csak Tamani beszélgetett halkán Chelsea-vel, aki ragaszkodott az első műszakhoz.

– Nagyjából igen – felelte Tamani. – Alhatsz egy kicsit, ha akarsz, a szőnyeg elég puha. Bocs, a berendezés kissé...

– Hiányos? – fogalmazta meg burkolt véleményét Chelsea, és felgyenesedett az egyszerű, fából faragott konyhaszéken, ami normális esetben a konyhaasztal mellett állt, többnyire kihasználatlanul. – Jól vagyok. Nem is vagyok annyira fáradt. Csak kicsit unatkozom. – Elhallgatott, aztán közelebb hajolt Tamanihoz. – Ez beszél?

– Igen, *ez* beszél – sziszegte Yuki, mielőtt Tamani megszólalhatott volna. – Nem mintha nem hallottál volna milliószor beszélni! Emlékszel arra a napra, amikor együtt mentünk iskolába? Tudom én, hogy a múlt hét olyan, mintha az ősidőkben lett volna, de azt hittem, az emberek képesek legalább ilyen rövid időre visszaemlékezni.

Chelsea némán tátogott, aztán becsukta a száját, és csak az orra alatt motyogta: – Booocsi!

– Engem nem kell sajnálni – mondta Yuki, és fészkelődni kezdett a széken. – Nekem legrosszabb esetben is csak pár napot kell itt töltenem. Te viszont egész életedre csapdába estél.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Chelsea, és szembefordult Yukival.

– Ne hallgass rá! – figyelmeztette a lányt Tamani. – Csak össze akar zavarni.

– Chelsea Harrison – folytatta Yuki, mintha meg sem hallotta volna Tamanit. – Az örök második. Mindig majdnem eléri, amit akar, de csak majdnem!

– De tényleg! – mondta Tamani, és már mozdult, hogy Chelsea és Yuki közé állhasson. – Nem tud olyat mondani, ami téged érdekelhetne. – Nem tehetett róla, féltette Chelsea-t is. Az elmúlt néhány hónapban megkedvelte az emberlányt, és nem akarta, hogy Yuki megbántsa azzal, amit éppen mondani készül.

– Szerinted méltó versenytárs vagy?

Sajnos Chelsea ugyanolyan híres volt a kíváncsiságáról, mint az őszinteségéről, tehát előrehajolt, hogy jobban láthassa Yukit. – És ki vel kellene versenyeznem?

– Laurellel, természetesen. Mert az az igazság, hogy nem szükséges David mellett döntenie... bár valószínűleg az lesz... – tette hozzá Yuki, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy Tamaniba is szúrjon egyet. – De legyen az, hogy nem. Te akkor is veszítesz az ügyön. Tegyük fel, hogy minden úgy történik, ahogyan álmodozol róla. Laurel elhagyja Davidet, és a srác egy nap majd arra ébred, hogy jó, te mindig ott voltál mellette, és csak arra vártál, hogy végre észrevegyen.

Chelsea arca elvörösödött, de a szemét le nem vette volna Yukiról.

– Hirtelen rájön, hogy benned mindent megtalál, még azt is, amiről maga sem hitte, hogy szüksége lehet rá. Imádni fog, és a jelenlegi bunkó pasissal ellentétben hajlandó lesz arra az egyetemre beiratkozni, ahová te szeretnél.

– Ki mondta neked, hogy...

– Elmentek a Harvardra, összeköltöztök, talán össze is házasodtok. De – folytatta a Téli tündér, és előrehajolt, amennyire csak a lánc engedte – Laurelt nem verheted ki a fejedől. A közös kalandjaik, a terveik... Laurel sokkal csinosabb nálad, varázslatosabb, egy szóval *jobb*. Ismerd el, esélyed sincs arra, hogy számár helyett te legyél a ló! Egész életedben kísérteni fog a gondolat, hogyha Daviden múlt volna, akkor biztosan nem téged választott. Mindenképpen Laurel nyer.

Chelsea szaggyalogtan kapkodta a levegőt. Felállt, elkerülve Tamani tekintetét. – Én... azt hiszem, iszom egy pohár vizet.

Tamani látta, hogy a lány eltűnik a konyhában. Hallotta, hogy megnyitja a csapot, és folytatni kezdi a vizet. Még mindig folytatja... jóval tovább, mint amennyi egy pohár megtöltéséhez szükséges. Egy perc múlva Tamani felállt, dühös pillantást vetett Yukira, aki önelégült képet vágott.

Shar felemelte a fejét Tamani lépteinek hallatán, de a tündérfiú intett neki, hogy mindjárt visszajön.

A szeme sarkából Yukit figyelve Chelsea után ment a konyhába. A lány háttal állt neki, és karjával a mosogatóra támaszkodott. Pohár nem volt a közelében.

– Jól vagy? – kérdezte Tamani csendesen, a hangja alig volt hangozósabb, mint a víz csobogása.

Chelsea felkapta a fejét. – Igen, csak... – Bizonytalanul intett egyet. – Nem találtam poharat.

Tamani kinyitotta a konyhaszekrényt a lány orra előtt, kivett egy poharat belőle, és Chelsea felé nyújtotta. Chelsea a csap alá tartotta, és már nyúlt volna, hogy elzárja a vizet, de Tamani megállította. – Hagyd csak! Legalább nem hall minket.

Chelsea a csobogó vízszugárra nézett – valószínűleg eszébe jutott, hogy mekkora pazarlás ez –, majd bólintott, és visszahúzta a kezét.

Tamani egy kicsit közelebb lépett hozzá, fél szemét még mindig Yuki virágján tartva, ami a sarokból alig látszott.

– Nincs igaza – mondta egyszerűen. – Amit mond, igaznak tűnik, de valahogy addig csüri-csavarja, hogy minden lesz, csak igaz nem.

– De most tényleg igaza van – mondta Chelsea meglepően határozottan. – Laurel jóval több, mint ami én valaha leszek. Arra nem gondoltam, hogy a hatása Davidre akár hosszú távú is lehet. Pedig az lesz. Yukinak igaza van.

– Nem jól gondolkozol. Laurel nagyon más, mint te, de te, te magad is fantasztikus vagy – mondta Tamani, és önmagát is meglepte azzal, mennyire komolyan gondolja. Habozott egy pillanatig, aztán elvigyorodott. – Sokkal viccesebb vagy, mint Laurel.

– Szuper – felelte Chelsea színtelen hangon. – Biztos vagy benne, hogy néhány jól időzített poénnal örökre elnyerhetem David szívét?

– Nem úgy értettem – folytatta Tamani. – Figyelj! Most komolyan: ne hasonlítsd magad egy tündérhez! Mi növények vagyunk. Tökéletes szimmetriánkat ti emberek valamilyen érthetetlen okból csodáljátok. Tehát ránézésre mindig is különbözni fog tőled. De ettől Laurel nem lesz jobb, és ha őszinte akarok lenni, szerintem David – a kezdeteket leszámítva – sem ezt látta meg benne.

– Tehát belülről is jobb, mint én? – motyogta Chelsea.

Most szándékosan megmakacsolta magát. – Dehogy! Ide figyelj! Csak azt akarom, hogy megértsd, miben téved Yuki. Avalonban mindenki olyan szimmetrikus, mint én és Laurel. Mindannyian valamiképpen... gyönyörűek vagyunk, azt hiszem, de Laurel külsejében semmi különleges nincsen. Az Akadémián van egy barátnője, aki például pont úgy néz ki, mint ő. Ha David összefutna Katyával vagy egy náluk még szebb tündérrel, szerinted akkor már nem szeretné Laurelt?

– Meg kell állapítanom, hogy izzadságszagú a próbálkozásod – morogta Chelsea.

– Bocs! – Tamani vágott egy grimaszt. – Nem azt akartam ezzel mondani, hogy soha nem szerethet ki...

Chelsea egy szálnalmas nyögéssel félbeszakította. – Jól van, na! Tudom, mit akarsz mondani. Azonban ne is erőlködj, úgysem tudsz meggyőzni egy embert arról, hogy Laurelben nincs semmi különleges. Én sem hiszem el, de te sem. És tekintettel arra, hogy csak akkor van esélyem Davidnél, ha te elorozod tőle Laurelt, remélem, hogy nem is fogod ezt hinni soha.

– Nem, nem erről van szó. – Tamani elgondolkodott. – Laurel nagyon hosszú ideig volt távol, Chelsea. És bár mindig őt szerettem, a múltban más lányok után is érdeklődtem. – Kicsit ostobának érezte magát ezzel a vallomással. – Volt egy gyönyörű szép tündér, akivel... táncoltam párszor a fesztiválokon. Már évek óta nem láttam, de bevallom neked, hogy mióta együtt vagyunk Laurellel – és újra megismerhettem őt –, nem is gondoltam arra a másik tündérré egyszer sem. Komolyan! – tette hozzá vigyorogva, mikor Chelsea kétkedve felhúzta a szemöldökét. – Annyira nem emlékszem rá, hogy alig jutott az eszembe. Szeretem Laurelt, nekem ő *lett* a legeslegszebb tündér a világon, számomra senki nem fogható hozzá.

– Igen, azt hiszem, megállapíthatjuk, hogy Laurel páratlan – mondta panaszosan Chelsea. – Szerintem is az. Pont ez a gond.

– Nem, én... felejtst el Laurelt egy pillanatra! Arra figyelj, amit most mondok neked! Nem tudhatom, hogy David fog-e valaha szeretni téged. De ha igen, ha *igazán* szeret, nem számít, hogy más milyen csinos vagy milyen izgalmas egyéniség. Ha tényleg szeret, semmiképpen nem veszíthetsz. Mert akkor szerinte hozzád nem lesz fogható senki.

Chelsea nagy, szürke szemeiben ott szűkölt a kívánság, hogy bár igaza lenne a fiúnak. – Te is megfedkeznel Laurelról, ha belém szeretnél?

Tamani felsóhajtott. – Naná, már ha lehetséges lenne mást szeretnem. De szerintem nem az.

– Hogyan tud ellenállni neked? – kérdezte Chelsea, immár mosolyogva.

Tamani megvonta a vállát. – Bár tudnám! Hogyan tud David ellenállni *neked*?

Chelsea felkacagott, most először szívből, és ezzel el is oszlatta az apró konyhában szinte tapintható feszültséget.

– Kívánom, hogy teljesüljön a kívánságod – mondta Tamani elkomolyodva.

– Jaj, de kis önzetlen vagy! – felelte Chelsea a szemét forgatva.

– Ugyan már! – tiltakozott Tamani, és kezét a lány karjára tette, amíg az fel nem nézett rá. – Félretéve azt, hogy én miben reménykedem, tudom, hogy milyen érzés vágyakozni valaki után. Tudom, milyen fájdalommal jár. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán suttogva folytatta. – Mindkettőnknek sok sikert kívánok. – Miközben együtt kiléptek a konyhából, a tündérfiú rávigyorgott Chelsea-re. – És mivel egyikünk sikere a másikén múlik... nos, hívjuk véletlen egybeesésnek!